

ת"פ 57936/12/15 - מדינת ישראל נגד נ מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57936-12-15 מדינת ישראל נ' מ(אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד חגי פלייזמן

המאשימה

נגד

נ מ ע"י עו"ד ד ברהום

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תקיפת בת זוג ואיומים.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 12.12.15, בסמוך לשעה 13:00, במהלך ארוחת השבת, התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו, א מ (להלן: **המתלוננת**). במהלך הויכוח חטף הנאשם פצירה שהיתה בידה של המתלוננת ואיים עליה, כי ינעץ את הפצירה בעינה. המתלוננת, אשר ישבה אז על כסא, נרתעה לאחור ונפלה ארצה.

על פי עובדות האישום השני, ביום 11.12.15 בשעות הלילה, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת. במהלך הויכוח, ניגש הנאשם אל המיטה עליה שכבה המתלוננת, תפס את ידיה, התיישב עליה ומנע ממנה לזוז. אגב כך, איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה וכי "יזרוק אותה דרך המרפסת ויפתור את כל הבעיות".

הנאשם כפר במיוחס לו ועל כן התיק נקבע לשמיעת הוכחות.

מטעם המאשימה העידה המתלוננת ומטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן הוגשו מוצגים שונים.

המתלוננת

המתלוננת לא הסכימה להעיד נגד הנאשם. בחקירתה הראשית השיבה למספר שאלות כלליות, וסיפרה כי היא והנאשם נהנים מ"יחסים טובים, יש לנו משפחה אוהבת, שיתוף פעולה מלא, הבנה, מגדלים יחד ילדים, עושים יחד המון דברים. זהו".

כאשר נשאלה על המעשים מושא כתב האישום, היתה תשובתה אחת: "אני לא נותנת שום עדות בנושא". לאור סרובה של המתלוננת להעיד, הוגשו בהסכמה הודעותיה במשטרה מימים 12.12.15 ו- 15.12.15 (ת/10 ות/11) וכן

מכתב שכתבה למאשימה ביום 11.2.16 (נ/1). עוד בטרם העידה המתלוננת הוגש בהסכמה דו"ח פעולה של שוטר שהגיע לזירה, אושרי ממך (ת/2).

דברי המתלוננת לשוטר בזירה, ת/2

המתלוננת מסרה לשוטר, כי תקופה ארוכה הנאשם מאיים עליה ומרביץ לה, וכי קודם להגעת השוטר, הנאשם חטף מידה פצירה "וניסה לדקור אותה בעין" ולכן "ברחה לחדר ונעלה את עצמה בחדר". המתלוננת הוסיפה, כי בניה ד וי תפסו את הנאשם ונאבקו בו ואגב כך ד קיבל מכה בעינו.

הודעה מיום 12.12.15, ת/10

מהודעה זו עולים הפרטים הבאים:

ביום 11.12.15 התגלע בשעות הערב ויכוח בין הנאשם למתלוננת בענין השימוש ברכב. תוך כדי כך, הנאשם שתה וודקה. כאשר פרשו לחדר השינה, ניגש הנאשם אל המתלוננת שהיתה במיטתה, תפס אותה בידיה, התיישב עליה ותפס אותה בכתפיה, באופן שמנע ממנה לזוז. בשלב זה אמר הנאשם למתלוננת, כי היא "ירדה מהפסים" וכי הוא "יהרוג אותה" ו"יזרוק אותה מהמרפסת" וכך יפתור את כל הבעיות.

לדברי המתלוננת בנם בן השלוש החל לבכות ואז הנאשם הרפה ממנה.

למחרת (12.12.15) בסמוך לשעה 13:00 ישבו בני המשפחה לארוחת השבת, ובסופה הנאשם פנה אל המתלוננת והאשים אותה בכך שהיא מסכסכת בינו ובין ילדיהם. אגב השיחה, המתלוננה שייפה את ציפרניה בפצירה, והנאשם לקח את הפצירה מידיה, הרימה ואיים על המתלוננת כי "יכניס לה את זה לעין". המתלוננת הלכה לאחור, תוך שהיא מפילה את הכסא, ופרשה לחדרה על מנת לבכות.

י, בנם של בני הזוג, אשר שטף כלים אותו הזמן, התעמת עם הנאשם בשל מעשיו.

המתלוננת נשאלה האם הנאשם הכה אותה ביום 11.12.15 או 12.12.15 והשיבה בשלילה.

המתלוננת ספרה על ארוע מלפני שלושה חודשים, במהלכו הכה הנאשם את בנם ד, אך סרבה לפרט.

הודעה מיום 15.12.15, ת/11

המתלוננת בקשה לבטל את תלונתה ת/10, לדבריה בשל "הלחץ של הילדים". עם זאת אשרה כל דבריה בתלונתה היו אמת.

מכתב למאשימה מיום 11.2.16 נ/1

בפניה זו בקשה המתלוננת לבטל את תלונתה, והסבירה שמטרתה בהגשת התלונה היתה שהשוטרים "יזהירו את בעלה שיחדל מהתנהגותו ושיחזור להתנהג בגדר הנורמה".

ראיות נוספות

ממסמכים שהוגשו בהסכמה (ת/3-8) עולה, כי שלושת ילדיהם הגדולים של בני הזוג סרבו למסור גרסה ביחס לארוע וכי המתלוננת סרבה שבנה בן השלוש יחקר.

הנאשם

הנאשם הכחיש בעדותו כליל את הארוע מושא האישום השני. לדבריו התעורר בסמוך לחצות וראה שבנו ד לא נמצא בבית. בשל דאגתו, התקשר לד מספר פעמים, אך ד לא ענה. לבסוף חזר לישון בשעה 2:00 - וכאשר קם לארוחת השבת ראה את ד בבית. במהלך הארוחה הנאשם התעמת עם בנו ד בשל כך שנשאר מחוץ לבית בשעה מאוחרת ולא ענה לטלפונים, אך המתלוננת תמכה בד. לאחר הארוחה, נשאר עם המתלוננת ליד השולחן והתעמת עמה על כך שהיא משפילה אותו ליד ילדיו. במהלך השיחה המתלוננת שייפה את ציפרניה והנאשם רצה לקחת מידה את הפצירה. המתלוננת לא הרפתה מן הפצירה ואז "משכנו שנינו כל אחד מצד, כנראה יצא לה מהיד, היא נפלה אחורה וזה מה שקרה, הילדים באו אלי" (ע' 8 ש' 31-30).

לדברי הנאשם התגלע ויכוח בינו ובין ילדיו על יחסם אליו, ואז הגיעו שוטרים למקום.

הנאשם הכחיש באופן גורף כי נהג באלימות כלפי המתלוננת או איים עליה באופן כלשהו, למרות שזו פנתה אליו באופן לא נעים (או קיללה אותו, כפי שמסר בהודעתו ת/1).

דין והכרעה

הראייה היחידה נגד הנאשם היא אמרות החוץ של המתלוננת, אשר הוגשו לאור סרובה להעיד על הארוע. קיימות מספר סתירות בין דברי המתלוננת לשוטר הראשון אותו פגשה, ת/2, ובין דבריה בהודעה ת/10:

בת/2 מסרה המתלוננת, כי הנאשם ניסה לדקור אותה בעין. בת/10 מסרה, כי איים לעשות כן.

בת/2 מסרה המתלוננת כי הנאשם מרביץ לה מזה זמן. בת/10 שללה המתלוננת את האפשרות שהנאשם הכה אותה.

בת/2 מסרה המתלוננת, כי ברחו אל חדרה בגלל פחדה מהנאשם ונעלה את הדלת. בת/10 מסרה, כי הלכה לחדרה על מנת לבכות.

בת/2 מסרה המתלוננת כי הנאשם הכה את ד בעינו במהלך המאבק - ולא נמצאה לכך כל ראייה.

אומר מראש, כי אינני קובע לאור הסתירות כי דבריה של המתלוננת בת/10 אינם אמת. אני נכון להניח, כי ניתן למצוא לסתירות האמורות הסברים. עם זאת, לאור סרובה של המתלוננת להעיד, הסתירות נותרו ללא מענה, והדבר שוחק את משקלן של אמרות החוץ.

יתרה מכך - גם אלמלא המשקל המופחת אותו אני נותן בנסיבות הענין לאמרות החוץ, לא מצאתי בראיות ראייה מחזקת לאמור בהן, כנדרש בחוק. בנסיבות הענין, לאור הקשיים אותם פרטתי למעלה, היה צורך בחיזוק משמעותי לאמרות החוץ.

הנאשם העיד לפני. ניתן למצוא אי התאמות בין עדותו לפני ובין דבריו במשטרה. כמו כן, לא שוכנעתי כי הביע את מורת רוחו מהתנהגותה של המתלוננת באופן מנומס ושפל רוח כפי שהעיד. ועם זאת, לא ראיתי כי ניתן לשלול את משקל

דבריו.

נתון נוסף אותו הבאתי בחשבון, הוא העובדה שהיו לארוע שני עדי ראיה: בניהם של הנאשם והמתלוננת, ד וי - ושניהם לא מסרו גרסה ביחס למעשים. אינני רואה בכך מחדל חקירה, שכן ניכר כי נעשה מאמץ חקירתי לגבות את גרסתם. כמו כן, גם הנאשם יכול היה לזמנם להעיד מטעמו לו סבר שיש בעדויותיהם כדי לסייע לו. ועדיין - העובדה ששני עדי ראיה לארוע לא נשמעו מוסיפה במשהו על חוסר הבהירות האופף את הארוע.

סיכום

לאחר שמיעת העדויות נותרתי עם הרושם, כי אכן היה ארוע כלשהו בבית המשפחה ביום 12.12.15. עם זאת, לאור הקשיים אותם פרטתי, לא ניתן ברמת הודאות הנדרשת מה היה אותו ארוע, ועל כן מזכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הצדדים